

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce **Mgr. O.S.**, bytem xx zastoupeného JUDr. Mgr. Michalem Pospíšilem, Ph.D., advokátem se sídlem Korunní 4, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2013, č. j. OD 144/13-3/67.1/13038/St,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 25. 2. 2013, č. j. OD 144/13-3/67.1/13038/St, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, oddělení dopravně správních agend a přestupků (dále též „městský úřad“ nebo „správní orgán prvního stupně“) ze dne 8. 1. 2013, č. j. MUCL/77429/2012. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč, když byl uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne xx ve xx hod. v M., ul. Žitavská, jako řidič motorového vozidla F. nerespektoval svislou dopravní značku „Zákaz předjíždění“ a vodorovnou dopravní značku „Podélná čára souvislá“ a předjížděl jiné motorové vozidlo v místě, kde je to místní úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.

Žalobce nesouhlasil s tím, že městský úřad rozhodl při ústním jednání v nepřítomnosti žalobce. Podle žalobce nebyla splněna podmínka dle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť byl o konání ústního jednání pouze uvědomen přípisem, nikoli předvolán. Podle žalobce jsou podmínky § 74 odst. 1 zákona o přestupcích splněny pouze tehdy, je-li obviněný řádně k jednání předvolán, nikoli mu je pouze oznámeno ústní jednání.

Za druhé žalobce brojil závěru žalovaného, že není třeba provádět další důkazy, neboť byl dostatečně zjištěn skutkový stav, navzdory tomu, že výpovědi svědků se lišily s určením místa, kde k předjíždění skutečně došlo, a navzdory tomu, že městský úřad nesprávně vycházel z přesvědčení, že zákaz předjíždění platí až do místa další svislé dopravní značky – konec zákazu předjíždění, ačkoli žalovaný uznal, že tento zákaz končí hranicí křižovatky, na jejíž úrovni mělo k předjíždění docházet. Přestože žalobce navrhoval vyslechnout dalšího svědka přítomného předjíždění na místě, a to řidiče předjížděného vozidla, žalovaný návrh nepřipustil. Přitom svědek mohl poskytnout podrobný popis události, svědek a žalobce cestovali společně, když vezli svědkovo vozidlo do Liberce a moment předjíždění byl zcela v režii dohody mezi žalobcem a svědkem.

Žalobce nakonec s odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, a ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, dovozoval, že s ohledem na okolnosti, za nichž došlo k jednání označenému za přestupek (a to prakticky nulový provoz, předjíždění v místě, které je ve směru jízdy vzdáleno v řádu několika desítek metrů, předjíždění v přehledném úseku, nemožnost ohrožení zájmu společnosti), nenaplnilo takovou míru společenské nebezpečnosti, která by naplňovala alespoň její typovou úroveň. Žalovaný nesprávně zhodnotil okolnosti, za nichž k jednání došlo, když jako naplnění podmínky ohrožení společenské nebezpečnosti uvedl právě zmíněnou typovou nebezpečnost, aniž by přihlédl k okolnostem, ze kterých k jednání došlo. Žalovaný svůj postoj podpořil tvrzením, že jednáním žalobce mělo dojít k potenciálnímu ohrožení vozidel vyjíždějících zleva z čerpací stanice a zprava z vedlejší komunikace. Žalovaný však pominul, že v čase, kdy k jednání žalobce došlo, je čerpací stanice uzavřena, neboť její provozní doba začíná v 5,00 hod. ráno, nelze předpokládat, že by z této čerpací stanice jakékoliv vozidlo vyjíždělo. V místě nic výhledu nebránilo a na výjezdu z vedlejší silnice zprava je křižovatka u výjezdu označená dopravní značkou „Stůj, dej přednost v jízdě“, tudíž vozidlo z vedlejší silnice vyjíždějící by muselo dát přednost v jízdě vozidlu minimálně předjížděnému, proto by k ohrožení vozidlem předjíždějícím nemohlo v žádném případě dojít, když podle výpovědi svědků mělo k zahájení předjíždění dojít téměř na úrovni této křižovatky.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a požadoval náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a zdůraznil, že podmínky § 74 odst. 1 zákona o přestupcích byly naplněny. Svědek, jehož výslech žalobce navrhoval, nebyl vyslechnut s ohledem na to, že nevznikla žádná pochybnost o místě, kde k předjíždění došlo, a že žalobce předjížděl v místě, kde je to dopravní značkou zakázáno. Že by žalobce vezl vozidlo do Liberce a že moment předjíždění byl v režii žalobce, žalobce poprvé zmínil až v žalobě. Nelze přijmout závěr, že v případě předjíždění v blíže nespecifikované režii žalobce by nemělo být považováno za přestupek. K námitce materiální stránky přestupku žalovaný dodal, že nelze přijmout závěr o naplnění

materiální stránky přestupku až v případě ohrožení nebo omezení ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích při předjíždění, a pokud by k žádnému omezení ani ohrožení nedošlo, tak by se dopravní značení dodržovat nemuselo. Žalovaný nezjistil žádné tak významné okolnosti, které by vyloučily, aby jednáním žalobce nebyl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, když se jednalo o úsek, ve kterém dochází ke křížení pozemních komunikací, po kterých je umožněn provoz vozidel, dochází ke vzájemné reakci účastníků silničního provozu v daném místě, a to jednak mezi předjížděným a předjíždějícím, v daném případě navíc hlídkou policie, která se vydala za vozidlem. Žalovaný s ohledem na uvedené navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů nepožadoval.

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil tyto, pro danou věc rozhodné skutečnosti:

Z oznámení přestupku a úředního záznamu o přestupku Policie ČR, OOP Mimoň, ze dne 30. 11. 2012 plyne, že žalobce tohoto dne v xx hod. na pozemní komunikaci Ž. v M. při jízdě vozidlem Ford nerespektoval dopravní značku B 21a (zákaz předjíždění) tím, že předjížděl vozidlo xx, a to v části před areálem společnosti L., následně podél benzinové čerpací stanice B. a do svého pravého jízdního pruhu se začal vracet až za dopravní značkou konec obce M.. Žalobce byl kontrolován hlídkou policie, která se vydala za jeho vozidlem a následně ho zastavila. Na místě žalobce ke svému jednání uvedl, že předjížděl až v místě, kde je to dovoleno. Dle úředního záznamu byly členy hlídky policie pořízeny fotografie daného místa a mapové podklady, jež jsou součástí spisového materiálu, rovněž tak výpis z evidenční karty řidiče.

Dne 11. 12. 2012 městský úřad žalobci oznámil zahájení řízení o přestupku a zároveň jej vyrozuměl o konání ústního jednání, oznámení bylo žalobci doručeno dne 13. 12. 2012. Při ústním jednání dne 3. 1. 2012, které se konalo v nepřítomnosti žalobce, byly provedeny důkazy, a to oznámením o přestupku ze dne 30. 11. 2012, pořízenou fotodokumentací, mapami ulic . a Ž. s vyznačením dopravních značek B 21a a B 21b, výpisem evidenční karty řidiče a také úředním záznamem hlídky Policie ČR ze dne 30. 11. 2012. Jako svědci byli vyslechnuti členové hlídky policie, prap. B.D. a prap. J.J., kteří se podrobně vyjadřovali k předjíždění žalobce v inkriminovanou dobu, oba shodně potvrdili, že žalobce předjížděl v místech, kde je zákaz předjíždění, a to jak svislou zákazovou značkou, tak rovněž vodorovnou dopravní značkou (souvislá čára), a že předjíždění bylo dokonáno až na úrovni, kde hlídka policie stála na odpočívadle, naproti benzinové pumpě. Prap. J. uvedl, že žalobce s vozidlem F. začal vozidlo Š. předjíždět na plné čáře a předjíždějící manévr dokončil až po projetí okolo policejního vozidla, tedy na místě, kde je zákaz předjíždění, jak svislou zákazovou dopravní značkou, tak vodorovnou plnou čarou. Oba svědci shodně uvedli, že pozastavení žalobce nesouhlasil s tím, že přestupek spáchal, neboť předjížděl tam, kde mohl. Oba policisté zakreslili postavení vozidel při předjíždění a umístění policejního vozidla do mapových podkladů, které jsou součástí správního spisu.

Rozhodnutím ze dne 8. 1. 2013 byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7. zákona o silničním provozu, neboť shora popsáním jednáním porušil povinnost podle § 4 písm. c) uvedeného zákona, a byla mu podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta 5 000 Kč a podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a § 125c odst. 5 zákona o silničním

provozu zákaz činnost spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a zároveň byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí městský úřad uvedl, že na základě listinných důkazů, a to oznámení o přestupku ze dne 30. 11. 2012, kdy žalobce uvedl, že má za to, že předjížděl až v místě, kde je to dovoleno, fotodokumentace, mapových podkladů s vyznačením dopravních značek, výpisu z evidenční karty řidiče, úředního záznamu hlídky ze dne 30. 11. 2012, a ze svědeckých výpovědí policistů prap. D. a prap. J., kteří shodně vypověděli, že žalobce předjížděl v místě, kde je to místní úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno, a výpověď doplnili nákresem postavení vozidel do mapy předložené městským úřadem, vyplynulo, že jednání žalobce je prokázáno, ve výpovědích svědků nejsou rozpory, ani s listinnými důkazy, bylo tak jednoznačně vyvráceno tvrzení žalobce o předjíždění na místě, kde je to dovoleno. Po vyhodnocení důkazů městský úřad konstatoval, že skutkový stav věci byl zjištěn tak, že o něm nejsou pochybnosti, a bylo jednoznačně prokázáno, že při řízení motorového vozidla se žalobce neřídil dopravními značkami a předjížděl vozidlo v případě, kde je to místní úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno. Při rozhodování o určení druhu sankce a její výměře městský úřad postupoval dle citovaných ustanovení a s ohledem na to, že přestupku se žalobce dopustil v noční době, kdy je na komunikaci minimální provoz a jeho jednání nebyl způsoben závažnější následek provozu na pozemních komunikacích, nevznikla újma na zdraví ani hmotná škoda, když míru zavinění městský úřad hodnotil jako minimálně nedbalost vědomou, s přihlédnutím k evidenční kartě řidiče, v níž má žalobce 0 bodů, uložil sankce na samé spodní hranici zákonné sazby, což odpovídá společenské nebezpečnosti přestupkového jednání.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25. 2. 2013 žalovaný zamítl podané odvolání, v němž žalobce prakticky namítal shodné skutečnosti jako v žalobě, a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Dospěl k závěru, že podmínky § 74 zákona o přestupcích a § 49 správního řádu byly splněny tím, že žalobce byl o konání ústního jednání uvědomen. S ohledem na to, že žalobce byl jako pachatel jednání ztotožněn, jiná osoba se v místě nenacházela, žalobce byl k jednání řádně předvolán a bez omluvy se nedostavil, mohl městský úřad provést jednání, při němž byli vyslechnuti oba policisté jako svědci, v nepřítomnosti žalobce. Řádným vyzněním o konání ústního jednání, které si žalobce osobně převzal, byla splněna podmínka předvolání dle § 74 odst. 1 přestupkového zákona. Předvolání žalobce ve smyslu § 59 správního řádu s poučením dle § 60 a 62 správního řádu nebylo důvodu aplikovat, neboť osobní účast žalobce při tomto úkonu řízení nebyla nutná. V další části rozhodnutí se žalovaný zabýval právním rozbořem vodorovného a svislého dopravního značení dle příslušných ustanovení zákona o silničním provozu a příslušné prováděcí vyhlášky č. 30/2001 Sb. a uzavřel s tím, že zákaz předjíždění počal v místě svislé značky B 21a „Zákaz předjíždění“, a končil na vzdálenější hranici křižovatky ulice Žitavská a vedlejší silnice označené dopravní značkou P2 „Hlavní pozemní komunikace“ a vedlejší silnice označené dopravní značkou P6 „Stůj, dej přednost v jízdě“ dle fotodokumentace. Proto žalovaný nepřijal argumenty žalobce o tom, že předjížděl v místě, kde to není zakázáno. S ohledem na to žalovaný nepovažoval za nezbytné doplnit dokazování o výslech svědka navrženého žalobcem, protože nevznikl žádný rozpor o místě předjíždění, když žalobce argumentoval jiným právním výkladem dopravního značení v místě předjíždění. Žalovaný se tak ztotožnil se závěry městského úřadu a s tím, že žalobce předjížděl vozidlo v případě, kdy je to místní úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno, neboť předjížděl v úseku platnosti svislé dopravní značky B 21a „Zákaz předjíždění“. Podle žalovaného byly naplněny

všechny znaky přestupku, včetně materiální stránky. Předjížděním jiného vozidla v místě, kde je to dopravní značkou zakázáno, žalobce ohrozil zájem společnosti, a to bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, neboť předjíždění je úkon, při kterém dochází k vzájemnému ovlivnění chování jednotlivých účastníků tohoto úkonu. Žalovaný uvedl, že v daném případě byl dopravní značkou označen úsek, ve kterém do hlavní silnice vyústuje ve směru jízdy žalobce zprava vedlejší silnice a z levé strany je výjezd od benzinové čerpací stanice. Vzhledem k možnému vyjíždění vozidel z těchto komunikací do hlavní silnice a špatnému výhledu do vedlejší silnice přes oplocení po pravé straně ve směru jízdy žalobce žalovaný považoval za legitimní a oprávněný zájem společnosti na vyloučení možnosti předjíždění v daném úseku. Dodal, že zde nebylo časové omezení dopravního značení uvedeno, např. dodatkovou tabulkou. Předjíždění v případech, kdy je to zakázáno, je považováno za hrubé porušení pravidel silničního provozu, což vyplývá i z toho, že za přestupek je jedna jako ze sankcí ukládán zákaz činnosti spočívající v zákazu v řízení vozidel a tato sankce směřuje k vyloučení těchto osob z provozu na pozemních komunikacích, a dále i to, že policisté prováděli hlídkovou činnost právě v těchto místech.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodnutí správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

První žalobní námitku soud důvodnou neshledal, neboť se neztotožnil s výkladem ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, jak jej podává žalobce. Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání s tím, že v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.* Z cit. ustanovení se dovozuje, že konání ústního jednání je v přestupkovém řízení před správním orgánem prvního stupně obligatorní ve smyslu § 49 odst. 1 věta první správního řádu (za užití § 51 zákona o přestupcích). Použitý termín „předvolán“ v § 74 odst. 1 zákona o přestupcích však nelze vykládat tak, že by obviněný z přestupku musel být „předvolán“ ve smyslu § 59 správního řádu, tj. že by musel být k ústnímu jednání správním orgánem „volán“, aby se dostavil, neboť jeho účast při tomto úkonu v řízení je nutná, s následky nevyhovění předvolání dle § 60 a § 62 správního řádu. Podmínka řádného předvolání obviněného z přestupku ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích je splněna tehdy, je-li obviněný v souladu s § 49 odst. 1 správního řádu o konání ústního jednání vyrozuměn, aby mohl realizovat svá procesní práva v přestupkovém řízení, a to i v průběhu ústního jednání. Shodně je ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích vykládáno doktrínou (např. Správní řád, komentář, JUDr. Josef Vedral, Ph.D., BOVA POLYGON 2006, str. 328; Přestupkové právo, Doc. JUDr. Zdeněk Červený, JUDr. Václav Šlauf, Mgr. Milan Tauber, Linde Praha 2009, str. 159) a i Ústavní soud např. ve svém nálezu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, zmiňoval podmínku řádného předvolání obviněného z přestupku k ústnímu jednání ve smyslu zajištění možnosti vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladnou za vinu, k důkazům o nich, možnosti navrhnout důkazy na svou obhajobu.

Ze spisu plyne, že o konání ústního jednání nařízeného na 3. 1. 2013 byl žalobce řádně ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu a § 74 odst. 1 zákona o přestupcích městským úřadem vyrozuměn písemností ze dne 11. 12. 2012, jež mu byla do vlastních rukou doručena dne 13. 12. 2012. Žalobce byl náležitě procesně poučen o svém právu účastnit se ústního jednání, svých procesních právech při jeho konání dle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, jakož i dalších procesních právech plynoucích ze správního řádu. Byl také výslovně poučen o možnosti konání ústního jednání v jeho nepřítomnosti, jestliže se k ústnímu jednání odmítne dostavit či se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Nedostavil-li se žalobce k ústnímu jednání bez omluvy či vážného důvodu, byly splněny podmínky pro projednání věci městským úřadem v jeho nepřítomnosti. Postupem správních orgánů tak žalobce nebyl zbaven svého práva účastnit se ústního jednání konaného dne 3. 1. 2013, vyjadřovat se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky.

Soud rovněž neshledal porušení žalobcových práv v neprovedení jím navrhované svědecké výpovědi.

Podle § 3 správního řádu postupují správní orgány ve správním řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro dodržení základních zásad správního řízení. Při zjišťování skutkového stavu není podle § 52 správního řádu správní orgán vázán návrhy účastníků na provedení důkazů, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Nezáleží však zcela na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, a to ani v řízení přestupkovém, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů je zakotvena v § 50 odst. 4 správního řádu a znamená, že správní orgán není vázán žádnými formálními pravidly, jež by stanovily, jaká je důkazní síla jednotlivých důkazních prostředků (není-li zákonem stanovena závaznost některého z podkladů), neznamená to však, že by závěry správního orgánu o skutkové stránce věci mohly být výsledkem libovůle. V řízení přestupkovém jsou správní orgány dále limitovány procesními právy obviněného z přestupku dle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, ale také jeho ústavním právem na spravedlivý proces. Skutkové závěry správních orgánů musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tato úvaha musí být v rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyjádřena a podléhá přezkumu správních soudů.

V souzeném případě žalobce v odvolání navrhoval, aby žalovaný provedl důkaz svědeckou výpovědí řidiče předjížděného vozidla Š. . Žalovaný návrh na doplnění dokazování odmítl s odůvodněním, že nevznikl rozpor o místě předjíždění, když žalobce argumentoval jiným právním výkladem dopravního značení.

Při uvážení o vznesené námitce soud předně zohlednil, že svědeckou výpověď žalobce navrhoval k upřesnění místa, kde zahájil a kde ukončil předjíždění, když vycházel z toho,

že pro posouzení jeho jednání jako přestupku to je podstatné (viz jeho argumentace v odvolání k tomu, že předjížděl za bodem C na nákresu na č. 1. 30 správního spisu, k němuž se vztahují rozpory v zákresu postavení vozidel vyslychanými policisty, a ke konci úseku zákazu předjíždění maximálně v bodě D, nikoli až v bodě E na č. 1. 30 a 31, jak dovodil městský úřad). S ohledem na právní závěry žalovaného o tom, že v bodě B i C trval s odkazem na § 76 odst. 2 zákona o silničním provozu zákaz předjíždění, jakož i o konci zákazu předjíždění v bodě D (vzdálenější konec křižovatky), jimž se ostatně žalobce v podané žalobě ani nebránil, lze souhlasit se závěrem žalovaného, že skutkový stav byl zjištěn v rozsahu potřebném pro posouzení věci, když potřeba odstranit drobný rozpor v zákresu postavení vozidel při předjíždění (zákresy na č. 1. 16 a 20 správního spisu) nebyla již pro posouzení naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125 odst. 1 písm. f) bod 7. zákona o silničním provozu rozhodná, když nadto nelze pominout, že i prap. D. ve své svědecké výpovědi výslovně uvedl, že žalobce s předjížděním započal tam, kde je to zakázáno jak svislou zákazovou značkou, tak i vodorovnou plnou čarou, byť situaci potom nakreslil jinak. Žalovaný tedy v daném konkrétním případě nepochybil, pokud návrhu žalobce na doplnění dokazování nevyhověl, neboť žalobcova obrana byla založena na jiném právním výkladu pravidel provozu na pozemních komunikacích, nikoli na tvrzení, že k předjíždění nedošlo v místě, kde to žalovaný považoval za zakázané, a jednání žalobce spočívající v předjíždění vozidla v úseku, kde to místní úprava provozu v podobě svislé značky B 21a zakazuje, bylo dostatečně prokázáno již provedeným dokazováním.

Spatřuje-li žalobce zkrácení svého práva na obhajobu v tom, že svědek mohl vylíčit podrobný popis jednání žalobce a jeho případných dopadů, neboť s žalobcem cestovali společně a moment předjíždění byl „zcela v režii dohody mezi žalobcem a svědkem“, soud nemůže těmito argumentům přisvědčit. Zjištění a popis jednání žalobce v rozsahu dostačujícím pro posouzení naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku byl učiněn na základě dokazování provedeného městským úřadem v prvním stupni přestupkového řízení, jak již soud uvedl. Posouzení nebezpečnosti jednání žalobce a jeho následku je zásadně věcí správních orgánů o přestupcích rozhodujících. Že by snad měl být svědek vyslechnut k tomu, že předjížděcí manévř byl žalobcem uskutečněn v „režii dohody“, žalobce v průběhu přestupkového řízení neuváděl, žalovaný nepochybil, pokud ani z tohoto důvodu návrhu žalobce nevyhověl. Ostatně nějaká „dohoda o předjíždění“ nemůže být pro posouzení předjíždění žalobce jako nikoli nezákonného podstatná, jak bude ještě soudem rozvedeno.

Soud tak uzavírá tím, že žalovaný postupoval v souladu se zásadou materiální pravdy a v souladu s § 52 správního řádu (za užití § 51 zákona o přestupcích) a soud má za to, že s ohledem na okolnosti, které měly být podle žalobce navrhovaným důkazem prokázány, nedošlo ke zkrácení žalobcova práva na spravedlivý proces ani jeho práva na obhajobu v přestupkovém řízení.

Spornou bylo dále naplnění materiální stránky jednání žalobce jako obligatorního znaku přestupku. Jak již vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č.j. 5 As 104/2008-45, publ. ve Sb. NSS č. 2011/2010, „...jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty

přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. ...“.

Žalobce dovozoval nenaplnění materiálního znaku přestupku z toho, že jednání (předjíždění vozidla Š. v místě, kde je to místní úpravou zakázáno) se dopustil v 2,55 hod. ráno za nulového provozu v místě vzdáleném asi 10 m od konce zákazu předjíždění, když v místě nemohlo dojít k ohrožení ani omezení žádného účastníka provozu, neboť z čerpací stanice, vzhledem k tomu že byla uzavřena, nemohlo vyjet žádné vozidlo, výhledu nic nebránilo, a při výjezdu z vedlejší silnice vpravo by pak muselo vyjíždějící vozidlo dát přednost v jízdě.

Z prvostupňového rozhodnutí soud zjistil, že výše uvedené okolnosti (konkrétně noční dobu, nulový provoz, žádný závažný následek v provozu na pozemních komunikacích, žádná újma na zdraví ani hmotný škoda, zavinění ve formě minimálně vědomé nedbalosti) městský úřad zvažoval jako skutečnosti rozhodné pro určení sankcí a vedly jej ke stanovení pokuty a zákazu činnosti spočívajícího v řízení motorových vozidel na samé spodní hranici zákonného rozpětí sankcí. Žalovaný pak dovodil, že argumenty žalobce naplnění materiální stránky přestupku nevyvracejí, když žalovaný dle přesvědčení soudu nehodnotil jen typovou závažnost daného přestupku (vyjádřenou druhem a zákonem stanoveným rozpětím sankcí), ale zabýval se i dalšími konkrétními skutečnostmi (vyústění výjezdu od benzínové čerpací stanice, výjezd vozidel z vedlejší silnice, špatný výhled do vedlejší silnice přes oplocení po pravé straně jízdy žalobcova vozidla, hlídkování policie právě v těchto místech), z nichž dovodil, že jednání žalobce naplnilo všechny znaky přestupku včetně materiální stránky a aproboval postup městského úřadu, který zmíněné individuální okolnosti případu zvažoval při stanovení výměry sankcí.

Soud se pak s hodnocením materiální stránky jednání žalobce zcela ztotožnil. Objektem přestupku dle § 125 odst. 1 písm. f) bod 7. zákona o silničním provozu, jehož se žalobce dopustil tím, že předjížděl vozidlo v případě, kdy je to místní úpravou provozu na komunikacích zakázáno, je bezpochyby zájem společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, jehož součástí je také zájem na předcházení dopravním nehodám a prostřednictvím toho i zájem na ochraně životů, zdraví a majetku. Skutečnost, že v důsledku porušení povinnosti žalobce dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu nebyly v daném případě shora uvedené zájmy porušeny, neznamená, že materiální stránka přestupku nebyla naplněna. Jedná se totiž typicky o přestupek, jehož znakem skutkové podstaty je následek ve formě ohrožení, ostatně ohrožovací přestupky na úseku ochrany provozu na pozemních komunikacích převládají nad těmi poruchovými. Žalobcem uváděné individuální okolnosti případu nebyly podle soudu jednotlivě ani ve svém souhrnu takové povahy, aby vyloučily i ohrožení právem chráněných zájmů společnosti. Žalobce vozidlo Škoda Octavia combi předjížděl v nočních hodinách, kdy v danou chvíli sice jiná vozidla kolem neprojížděla a nebyla tak zakázaným předjížděcím manévrem bezprostředně ohrožena, nicméně dle obsahu svědeckých výpovědí obou policistů nelze vyloučit, že by vůbec žádná vozidla inkriminovaným úsekem nemohla projíždět, když prap. Dlesk uváděl, že na daném místě sledovali průjezdy vozidel touto ulicí, a prap. Janeček popsal provoz jako malý s tím, že delší

době před průjezdem vozidla řízeného žalobcem a předjížděného vozidla nejela. Namítá-li žalobce, že k předjíždění došlo v úseku přehledném, je jeho tvrzení v rozporu s fotografiemi ulice Žitavská v místě křižovatky s vedlejší silnicí vpravo po směru jízdy žalobce. Žalovaný zcela logicky poukazoval na to, že v daném úseku je právě místní úpravou (svislá dopravní značka B 21a, v části v kombinaci s vodorovným značením souvislou čarou) předjíždění zakázáno, když po pravé straně ve směru jízdy žalobce brání výhledu na výjezd z vedlejší silnice oplocení areálu. Nelze tak konstatovat, že k předjíždění došlo v místě zcela přehledném, kde by byl možný střet s vyjíždějícím vozidlem z pravé vedlejší silnice zcela vyloučen. K takovému závěru nemůže vést ani skutečnost, že žalobce jel v místě křižovatky po hlavní silnici a vozidlo případně vyjíždějící zprava by mělo respektovat značku „Stůj, dej přednost v jízdě“. O přehlednosti úseku nelze uvažovat jen ve vztahu k protijedoucím vozidlům, ale tak jak o ní uvažil žalovaný, tedy včetně možnosti ohrožení vozidel/vozidly přijíždějícími v místě křižovatky. Ani okolnost, že v dané době byla benzinová čerpací stanice na levé straně jízdy žalobce uzavřena, nemůže vést k závěru o vyloučení nebezpečnosti žalobcova jednání, když o ohrožení zájmů chráněných zákonem nelze uvažovat jen v důsledku ohrožení či možného střetu s protijedoucími vozidly, ale jistě také v důsledku možného ovlivnění ve vztahu k vozidlu předjížděnému.

Žalobní tvrzení o tom, že předjížděcí manévr byl „zcela v režii dohody“ žalobce a řidiče předjížděného vozidla, pak soud považuje za účelové. Žádné takové skutečnosti k tomuto závěru vedoucí žalobce v průběhu přestupkového řízení neuváděl, když se již v době prováděné kontroly a následně i v řízení před správními orgány bránil výhradně tím, že předjížděl v místě, kde to není zakázáno. Nadto se lze ztotožnit s názorem žalovaného uvedeným ve vyjádření k žalobě, že totiž ani jakási „dohoda o předjíždění“ nemůže vyloučit nebezpečnost předjíždění v místě, kde je to zákonem zakázáno, když ze skutkového stavu, jak byl ve správním řízení zjištěn, neplyne, že by nastaly nějaké okolnosti, které by předjížděcí manévr žalobce nutně vyvolaly.

Z uvedených důvodů má soud za to, že správní orgány při zvážení materiálního znaku přestupku postupovaly v souladu s § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, když v případě zakázaného předjíždění neshledaly v žalobcem zmiňovaných okolnostech takové, které by snižovaly nebezpečnost jeho jednání na takovou míru, že by nebylo možné o naplnění materiální stránky přestupku hovořit, a v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích individuální okolnosti, za nichž k zakázanému předjíždění došlo, zohlednily při stanovení výše ukládaných sankcí.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci bylo rozhodnuto, aniž by bylo nařízeno ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce i žalovaný s tímto postupem soudu souhlasili.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 9. května 2013.

Mgr. Lucie Trejbalová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Zita Frydrychová